

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 259/07-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. januára 2008 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti R. B., L., zastúpenej advokátom JUDr. S. J., B., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 102/97, za účasti Okresného súdu Trnava, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo R. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 102/97 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Trnava p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 102/97 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. R. B. p r i z n á v a finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk (slovom stotisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trnava j e p o v i n n ý uhradiť R. B. trovy právneho zastúpenia v sume 7 492,24 Sk (slovom sedemtisícštyristodevät'desiatdva slovenských korún a dvadsaťštyri halierov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. S. J., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 259/07 z 18. októbra 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť R. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 102/97.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 22. augusta 1997 okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhala (v tom čase ako živnostníčka) zaplataenia istiny s príslušenstvom.

Sťažovateľka uviedla, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebola vec právoplatne skončená.

V sťažnosti sa domáhala, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy rozhodol, že postupom okresného súdu bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a súčasne žiadala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk, ako aj náhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 1031/07 doručeným ústavnému súdu 8. októbra 2007, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„1) Skutková a právna zložitost' sporu

Skutkovo a právne nejde o zložitú vec, nakoľko sa jedná o žalobu o zaplatenie istiny s príslušenstvom na základe faktúr, ktoré sa nachádzajú v spisovom materiáli.“

V druhom bode vyjadrenia okresný súd uviedol prehľad úkonov, ktoré boli v doterajšom priebehu konania vykonané.

V ďalšej časti okresný súd poukázal na:

„3) Prekážky postupu konania podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku

V tomto smere sa ukázalo v priebehu konania, že navrhovateľ pri podaní návrhu dostatočne nepreukázal právnu subjektivitu odporcu, čo bolo dôvodom, že aj Krajský súd v Trnave vrátil prvýkrát vec Okresnému súdu Trnava bez rozhodnutia.

4) Prietahy v konaní, ktoré spôsobila sťažovateľka

Súd nezistil vážnejšie prietahy spôsobené zo strany sťažovateľky.

Z prevereného spisu som dospel k záveru, že prietahy sú spôsobené výlučne zákonnou sudkyňou (...), ktorá po pridelení veci nekonala vo veci viac ako 5 rokov.“

K vyjadreniu okresného súdu k sťažnosti zaujala sťažovateľka písomné stanovisko doručené ústavnému súdu 30. októbra 2007, v ktorom okrem iného uviedla: „*Predseda Okresného súdu Trnava v podstate uznal argumenty sťažovateľky uvedené v sťažnosti a potvrdil, že v predmetnom konaní došlo k zbytočným prieťahom.*“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 14 C 102/97 ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 22. augusta 1997 bola okresnému súdu doručená žaloba sťažovateľky, ktorá v tom čase pôsobila ako živnostníčka pod obchodným menom R. Č. – R. N., N., o zaplatenie istiny s príslušenstvom,

- 22. augusta 1997 bol okresnému súdu doručený aj návrh sťažovateľky na vydanie predbežného opatrenia,

- 29. septembra 1997 bola sťažovateľke doručená výzva okresného súdu, aby v lehote 10 dní predložila „*spôsobilosť odporcu nadobúdať práva a povinnosti*“, na čo sťažovateľka reagovala prípisom z 30. septembra 1997,

- 13. októbra 1997 okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 28. november 1997,

- pojednávanie uskutočnené 28. novembra 1997 okresný súd odročil na neurčito s tým, že rozhodol o oslobodení sťažovateľky od súdnych poplatkov,

- uznesením sp. zn. 14 C 102/97 z 27. januára 1998 okresný súd na návrh sťažovateľky nariadil vo veci predbežné opatrenie,

- 16. marca 1998 okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 15. máj 1998, ktorého sa sťažovateľka nezúčastnila napriek vykázanému doručeniu predvolania. Pojednávanie bolo odročené na neurčito s tým, že odporca doručí v lehote 14 dní písomné stanovisko k prerokovávanej veci,

- 11. júna 1998 okresný súd vyzval odporcu predložiť písomné stanovisko k prerokovávanej veci pod hrozbou uloženia pokuty,
- 11. augusta 1998 okresný súd nariadil termín pojednávania vo veci na 16. október 1998, avšak z dôvodu „*praceneschopnosti*“ sudkyne bol termín pojednávania zrušený,
- 19. októbra 1998 okresný súd nariadil termín pojednávania vo veci na 15. január 1999,
- na pojednávaní uskutočnenom 15. januára 1999 okresný súd vyhlásil rozsudok, ktorým zaviazal odporcu zaplatiť sťažovateľke istinu s príslušenstvom,
- 24. marca 1999 bolo okresnému súdu doručené odvolanie odporcu proti rozsudku vo veci samej,
- na základe výzvy okresného súdu z 13. mája 1999 bolo 9. júna 1999 doručené okresnému súdu „*Doplnenie odvolania*“,
- uznesením z 21. júna 1999 okresný súd vyzval odporcu, aby v lehote 15 dní zaplatil súdny poplatok za odvolanie,
- 25. augusta 1999 bol spis okresného súdu sp. zn. 14 C 102/97 spolu s odvolaním predložený Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „*krajský súd*“),
- krajský súd prípisom z 22. septembra 1999 vrátil okresnému súdu spis ako predčasne predložený a upozornil ho na „*nedoručenie rozsudku žalobkyni*“ a na nevykonanie šetrenia „*na otázku spôsobilosti byť účastníkom konania a procesnej spôsobilosti označeného žalovaného, najmä pripojením jeho stanov*“,
- okresný súd prípisom z 19. októbra 1999 vyzval sťažovateľku osvedčiť prevzatie rozsudku okresného súdu z 15. januára 1999 a prípisom z toho istého dňa vyzval odporcu predložiť stanovy,
- prípisom z 9. februára 2000 bol spis okresného súdu sp. zn. 14 C 102/97 spolu s odvolaním opätovne predložený krajskému súdu na rozhodnutie,
- uznesením sp. zn. 11 Co 90/00 z 11. mája 2000 doručeným okresnému súdu 30. júna 2000 krajský súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie,
- prípisom z 11. decembra 2000 okresný súd vyzval sťažovateľku odstrániť nedostatky žaloby v súvislosti s uznesením krajského súdu, ktorým bol prvostupňový rozsudok zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie,

- opatrením predsedníčky okresného súdu z 28. júna 2001 bola vec vedená pod sp. zn. 14 C 102/97 prikázaná na ďalšie konanie inej zákonnej sudkyňi,
- opatrením predsedníčky okresného súdu z 30. mája 2002 bola predmetná vec opätovne prikázaná na ďalšie konanie inej zákonnej sudkyňi,
- 4. januára 2007 bol spis predložený vyššej súdnej úradníčke za účelom prípravy pojednávania,
- uznesením zo 6. júna 2007 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby v lehote 10 dní doplnila pôvodný návrh na začatie konania,
- uznesením z 21. septembra 2007 okresný súd pripustil zmenu návrhu sťažovateľky a toho istého dňa nariadil termín pojednávania vo veci na 14. november 2007,
- ostatným úkonom vo veci je nariadenie termínu pojednávania okresným súdom na 18. január 2008.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Sťažovateľka zároveň namietala aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza

zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že spory o zaplatenie istiny s príslušenstvom tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a nemožno ich po skutkovej ani právnej stránke hodnotiť ako zložité. Okresný súd k otázke zložitosti vo svojom vyjadrení k sťažnosti doručenom ústavnému súdu 8. októbra 2007 uviedol, že *„Skutkovo a právne nejde o zložitú vec, nakoľko sa jedná o žalobu o zaplatenie istiny s príslušenstvom“*.

2. Správanie sťažovateľky ako účastníčky konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred okresným súdom došlo k zbytočným priesťahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov.

Ústavný súd v zhode s vyjadrením okresného súdu konštatuje, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by mali byť pripísané na ťarchu sťažovateľky v súvislosti s priesťahmi.

3. Napokon ústavný súd z hľadiska existencie zbytočných priesťahov hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Prípisom z 29. septembra 1999 krajský súd vrátil okresnému súdu spis predložený na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku z 15. januára 1999 s tým, aby okresný súd odstránil procesné pochybenia a následne spis opätovne bez ďalšieho meškania predložil krajskému súdu aj s novou predkladacou správou. V prípise krajský súd okrem iného upozornil okresný súd na *„nedoručenie rozsudku žalobkyni“* a na nevykonanie šetrenia *„na otázku spôsobilosti byť účastníkom konania a procesnej spôsobilosti označeného žalovaného, najmä pripojením jeho stanov“*. V súvislosti s uvedeným nemohol ústavný súd akceptovať obranu okresného súdu založenú na jeho tvrdení, že *„navrhovateľ pri podaní návrhu dostatočne nepreukázal právnu subjektivitu odporcu, čo bolo dôvodom, že Krajský súd v Trnave vrátil prvýkrát vec Okresnému súdu Trnava bez rozhodnutia“*. Po odstránení vytknutých nedostatkov 9. februára 2000 okresný súd opätovne predložil spis krajskému súdu.

Krajský súd následne uznesením sp. zn. 11 Co 90/00 z 11. mája 2000 v rámci odvolacieho konania zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 14 C 102/97 z 15. januára 1999 a vec vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení zrušovacieho rozhodnutia krajský súd okrem iného uviedol, že rozsudok okresného súdu „*nie je vecne správnym v dôsledku nie celkom dostatočne zisteného skutkového stavu veci, jej nedostatočného právneho posúdenia a i procesného pochybenia (majúceho za následok nemožnosť rozhodnutia odvolacieho súdu)*“.

Uvedený postup a rozhodnutie okresného súdu vyhodnotil preto ústavný súd ako nesústredenú a neefektívnu činnosť.

V konaní prebiehajúcim na okresnom súde ústavný súd zistil aj úplnú nečinnosť okresného súdu v rozsahu viac ako 6 rokov, a to v období od 11. decembra 2000, keď okresný súd vyzval sťažovateľku na odstránenie nedostatkov žaloby v súlade s uznesením krajského súdu sp. zn. 11 Co 90/00 z 11. mája 2000, ktorým bol zrušený prvostupňový rozsudok, do 4. januára 2007, keď bol spis predložený vyššej súdnej úradníčke za účelom prípravy pojednávania. Zbytočné prietahy v konaní v trvaní viac ako 5 rokov uznal aj okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti doručenom ústavnému súdu 8. októbra 2007.

Na základe uvedeného ústavný súd uzavrel, že nečinnosť, nesústredený postup a neefektívnosť okresného súdu v konaní predstavujú vo svojom súhrne zbytočné prietahy, a preto aj porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu § 100 ods. 1 OSP tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 102/97 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

IV.

Pretože ústavný súd zistil porušenie základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

S'ťažovateľka žiadala aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej s'ťažnosti.

V tejto súvislosti okrem iného uviedla: „*Napadnuté priet'ahy v konaní Okresného súdu v Trnave u s'ťažovateľky vyvolali psychický stav neistoty a očakávania, ako bude vo veci rozhodnuté, ako aj, či bude v prípade jej úspechu vo veci možné ešte uspokojenie*

jej pohľadávky. Prietiahmi v konaní sa neustále zvyšuje neistota sťažovateľky a znižuje pravdepodobnosť, že uplatnená pohľadávka bude v budúcnosti uspokojená.“

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia.

Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 14 C 102/97, ktorá predstavuje viac ako desať rokov, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 100 000 Sk za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. S. J. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2006, ktorá bola 17 822 Sk.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a s § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky

Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 970 Sk, t.j. spolu 5 940 Sk, čo spolu s režijným paušalom 2 x 178 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 6 296 Sk. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), uvedená suma bola zvýšená o DPH vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky a podľa § 27 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia vrátane započítania DPH a režijného paušálu boli priznané v celkovej sume 7 492,24 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. januára 2008